

BREZ DOMA

HEKTOR MALOT

Bili so tukaj obširni gozdovi, lepi travniki, ljubki grički, skrivnostne votline, peneči se slapovi, mirni ribniki in v ozki dolinici prekop, ki se je vil po njej. Krasna je bila ta pokrajina. Ničesar drugega ni bilo slišati kakor samo šumenje vode, petje ptičkov in mrmranje vetra v vrhovih košatih dreves.

Res sem pred nekaj leti ugotovil, da je dolina rečice Bievre zelo ljubka. To pa ni nič čudnega. Vsi kraji, kjer sem se sprehajal z Liziko, so se mi zdeli nenavadno lepi, čeprav bi se kakršni ljudem drugi kraji zdeli lepši. Zame so bili najlepši ti, kjer me je osrečevala Lizikina bližina.

Zvečer smo vsi skupaj sedeli pred hišo, če je bilo toplo. Kadar pa je megla bila preveč gosta, smo se zatekli v sobo h kaminu. S kakim užitkom me je poslušala Lizika, če sem igral na harfo. Tudi Matija je pokazal svoje glasbeniške sposobnosti, a Liziki je bila najbolj všeč harfa, kar me je navdajalo z velikim veseljem in ponosom. Vsak večer, preden smo odšli k počitku, me je Lizika prosila, naj ji zaigram ono priljubljeno napolitansko pesem. Prav rad sem ustregel njeni želji.

Zal je le prekmalu prišel čas ločitve. Z Matijem sva morala zopet na pot.

Slovo pa mi ni bilo bogve kako težko. Tako zelo sem se vživel v svoje sanje o bogastvu, da se mi je zdelo, kakor da sem že zdaj bogat in da mi bo mogoče v najbližji bodočnosti uresničiti vse svoje želje. Besede, ki sem jih dejal Liziki ob slovesu, najbolj jasno osvetljujejo moje mišljenje in razpoloženje. Dejal sem ji:

"Na skorajšnje svidenje, Lizika! Prav kmalu pridem pote s kočijo, v katero bodo vpreženi štirje vranci."

Tako zelo je deklica bila prepričana o resničnosti moje obljube, da je z roko naredila kretanje, kakor da bi pokala z bičem. Gotovo je že videla v svoji domišljiji kočijo, kakor sem jo videl tudi sam.

Vendar pa sem moral, preden bi prišel iz Pariza v Drezuy s kočijo, dospeti peš iz Drezuya v Pariz. Če bi ne bilo tovariša, bi na tej poti tako hitel, da bi se ne brigal za zaslužek več, kakor je bilo neobhodno potrebno za vsakdanji kruh. Čemu naj bi se zdaj še trudil? Zdaj ni bilo treba več zbirati denarja za kravo in za punčko. Zadostovalo je, da sva zaslužila toliko, da sva si mogla kupiti kruha. Nikakor ne bi imelo pometna, da bi nosil denar svojim staršem, ki so imeli vsega na pretek.

Matija pa ni soglašal z menoj in vsa moja dokazovanja ga niso mogla prepričati. Dejal mi je: "Skušajva zaslužiti, kolikor se le da. Bogve, če bova takoj našla Barberina."

"Če ga ne bova našla opoldne, ga najdeva ob dveh. Ulica Mouffetard ni tako zelo dolga."

"Kaj pa, če ne stanuje več v tej ulici?"

"Šla bova tja, kjer stanuje."

"Pa če se je vrnil v Chavannon? Teda j mu bo treba pisati in čakati na njegov odgovor. S čim pa bova živela, če ne bova imela niti solda v žepu? Skoraj bi mogel trditi, da ne poznaš Pariza. Ali si že pozabil na kamnolom v Gentillyu?"

"Nikakor ne."

"Tudi jaz nisem pozabil cerkve sv. Medarda, kjer sem se naslanjal na zid, da bi se zaradi slabosti ne zgrudil na tla. Ne bi želel več stradati v Parizu."

"Zato pa naju čaka pri mojih starših tem okusnejše kosilo."

"Če sem imel dober zajtrk, s tem še ni rečeno, da ne bom tudi kosil. Če pa nimam niti zajtrka niti kosila in morda tudi večerje ne, se prav gotovo ne

počutim dobro. To mi nikakor ni všeč. Delajva torej, kakor da bi hotela kupiti kravo za tvoje starše."

Tovarišev nasvet je bil zelo pameten. Priznam pa, da nisem zdaj igral in pel s takim navdušenjem kakor takrat, ko sem služil denar za kravo in za Lizikino punčko.

"Kak lenuh boš postal, ko boš bogat!" je izjavil Matija.

Pri Corbeillu sva dospela spet na cesto, po kateri sva hodila pred šestimi meseci, ko sva odhajala iz Pariza proti Chavannonu. Preden sva dospela v mesto, sva se ustavila na kmetiji, kjer sva prvič nastopila skupaj in zabavala svate. Mlada zakonca sta naju z veseljem sprejela in hotela sta, da jima še kaj zaigra. Tukaj sva dobila večerjo in prenočišče.

Naslednjega dne sva že zgodaj zjutraj krenila proti Parizu. Vre-

me je bilo megleno in mrzlo. Ni bilo več sonca na nebu in ne cvetlic in zelenja ob poti. Poletna vročina se je umaknila jesenski megli. Ko sva odhajala iz Pariza, nama je veter sibal cvetne liste na glavo; zdaj pa je padalo naju suho listje, ki ga je veter stresal z orumenelega drevja.

A kdo se je menil za žalostno vreme! Preveliko veselje je napolnjevalo najini srca, da bi na naju vplivalo vreme.

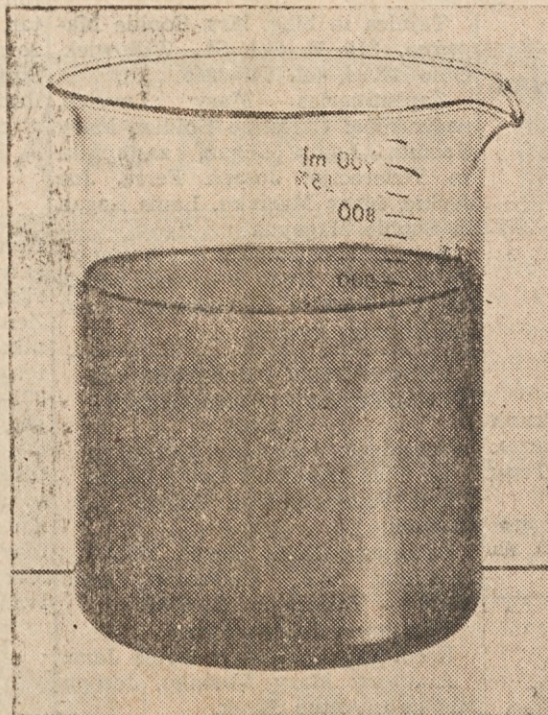
Vendar ni popolnoma točno, ko govorim o najinem veselju, kajti samo moje srce je bilo prepolno veselja in sreče. Matija pa je postajal vedno bolj žalosten, čim bolj sva se bližala mestu, in po cele ure mi ni prišlo niti besede. Ni mi hotel povedati, kaj ga muči, zato sem doma neval, da se še vedno boji, da se bova morala ločiti. Šele tik pred Parizom, ko sva sedela ob cesti in jedla kruh, mi je po-

vedal, kaj ga skrbi.

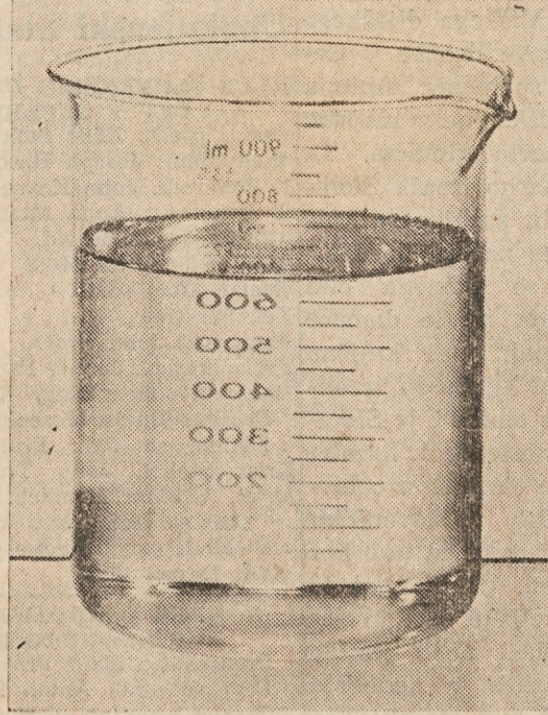
"Veš, na koga mislim zdaj, ko prihajava v Pariz?"

"Na koga?"

"Na Garofolija. Ali je še v ječi? Ko so mi povedali, da je zaprt, nisem mislil na to, da bi vprašal, koliko časa bo v ječi. Morda so ga že izpustili iz ječe in se je že vrnil na svoje prejšnje stanovanje v ulici Lourcine. Barberina morava iskati v ulici Mouffetard, ki je v istem delu mesta, torej prav blizu Garofolija. Kaj se bo zgodilo, če naju slučajno sreča? Moj gospodar je in moj stric. Lahko me torej zopet vzame k sebi in ne bom mu več mogel uiti. Ti si se bal, da bi prišel spet v roke Barberinu, zato razumeš, kako se bojim jaz, da bi me zopet dobil Garofoli. Uboga moja glava! A to bi še ne da se bova morala ločiti. Morala bi se ločiti. Nikdar več bi ne videla. Garofoli bi te sicer rad vzel k sebi

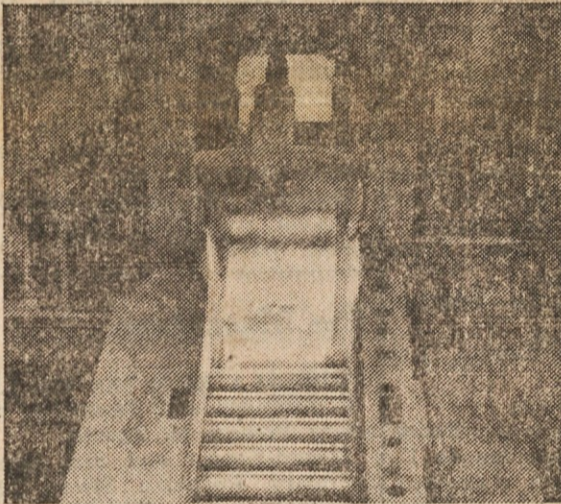
Neretuširana fotografija vode, vzete iz reke Cuyahoga

Neretuširana fotografija vode, ki jo mi vrnemo v reko Cuyahoga

Dejansko je voda, ki jo mi vrnemo v reko, čistejša od one, ki smo jo od tam vzeli.

Ne morete narediti jekla brez vode. Je bistveni vir, rabljen za hlajenje opreme pri izdelavi jekla.

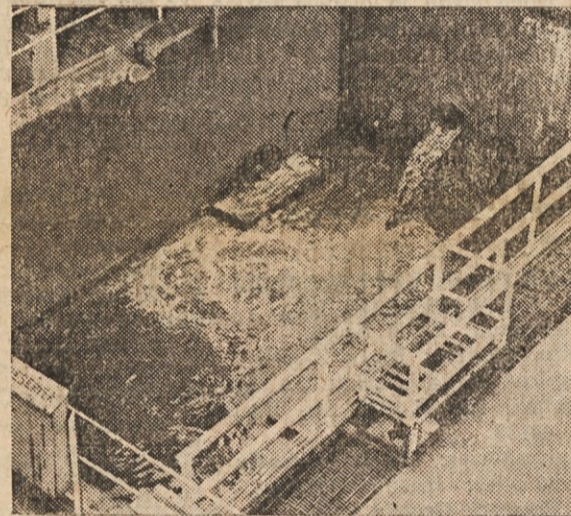
Vrteča se valjalnica stiska šibike jekla v plošče, palice ali pločevino pri temperaturah okoli 2100°F.

Ta valjalnica na primer jemlje vroče jeklene šibike in jih potiska naprej in nazaj, dokler niso zvaljane v plošče.

Ta postopek potrebuje veliko vročine in veliko energije, pa tudi veliko vode, ki ohranja valjalnico hladno.

Cuyahoga reka je za nas zelo važna

Samo v tej napravi porabi Republic Steel dnevno 38 milijonov galonov vode iz reke Cuyahoga.

Voda rabljena v valjalnici, se zbira tu za obdelavo

Ko je bila voda rabljena, je odvedena v napravo za obdelavo, kjer je odstranjena skoro vsa nesnaga (ostružki, pesek, olje).

Najprej potisnejo vodo v čistilni tank, kjer se vsedujejo na dno trdne snovi ter so olje in mazila posneta z vrha.

Potem je voda spuščena skozi debele plasti peska. Masno in gosto blato, ki ostane, odpeljujejo za polnjenje jam. Tega je vsak dan preko 40 ton.

Ko mi končamo, je voda čistejša, kot je bila.

Nekaj vode uporabimo ponovno, ostanek je vrnjen v reko Cuyahoga čistejši, kot je bil.

Dejansko je voda, ki jo vrnemo dovolj čista za kopel.

Čistejša voda, prav predno je vrnjena v reko Cuyahoga

Naprava za čiščenje vode Republic, ki je stala 8.5 milijona dolarjev, je le ena od šestih na našem clevelandskem področju. Skupno je bilo izdano za celotni sistem čiščenja vode 71.5 milijonov dolarjev. To je toliko, kot znašajo predvideni stroški za predloženo Sohio poslopje v sredi mesta Cleveland.

Mi delamo, da bi bil Cleveland boljši prostor za življenje.

Republicsteel

NEW ENLARGED & REVISED EDITION!

SLOVENIAN INTERNATIONAL COOKBOOK

WOMEN'S GLORY - THE KITCHEN

To order, send \$4.50 plus 50c for postage per copy to:

Slovenian Women's Union

431 N. Chicago Street — Joliet, Ill. 60432

- Potovanja skupinska in poindici
- Nakup ali najetje avto
- Vselitev sorodnikov
- Dobljanje sorodnikov za obisk
- Denarne nakaznice
- Notarski posli in prevodi
- Davčne prijave

M. A. Travel Service

6516 St. Clair Ave.
Cleveland, Ohio 44103
Phone 431-3500

PATRONIZE OUR ADVERTISERS

Keep the American Home Alive